

„Danskere"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-
BLAD FOR DET DANSKE
FOLK I AMERIKA,

udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskere" udkommer Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:

De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00
Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring
etc. med Undtagelse af Bidrag til
Bladets Indhold adresseres
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebraska.

Alle Bidrag til Bladets Indhold —
Korrespondancer, Afhandlinger og andre
Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second
class matter.

Acceptance for Mailing at special
rate of postage, provided for in Sec-
tion 1103, Act of Oct. 3, 1917, author-
ized on July 8, 1918.

Advertising rates made known upon
application.

I Tilfælde af, Bladet ikke modtages
regelmæssigt, bedes man klage til det
stedlige Postkontor. Skulde dette ikke
hjælpe, bedes man henvende sig til „Dan-
skere"s Kontor.

Naar Læsere henvender sig til Folk,
som averterer i Bladet, enten for at kø-
be hos dem eller for at faa Oplysning
om det averterede, bedes de altid om-
tale, at de saa Avertissementet i dette
Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Theodore Roosevelt blev engang
spurgt, da han var Præsident:
„Hvad drømte De om at blive,
da de var blot en Dreng?"
Han svarede: „Jeg mindes ikke,
at jeg i det hele taget drømte
eller lagde Planer. Jeg adlød
simpelthen Befalingen: „Hvad
som helst din Haand finder, at
gøre, gør det med hele din
Kraft"; saa tog jeg fat paa,
hvad der meldte sig, som det
kom."

The United Lutheran Church.
I sit Nummer for 24. Juli gi-
ver „The Lutheran" paa For-
siden et iøjnefaldende Billede af
det store unge amerikansk-lu-
therske Samfund — The United
Lutheran Church in America.
Dette lutherske Samfund har
775,000 Medlemmer, 3700 Menig-
heder, der betjenes af 2700 Præ-
ster og er delt i 45 Synoder.
Disse Tal viser, at der er ge-
nemsnitlig 209 Medlemmer i
hver Menighed og, ligesaa ge-
nemsnitlig 287 Medlemmer til
hver Præst at betjene.

National Lutheran Councils
Udsendinge. Da N. L. C.s første
tre Udsendinge var færdige til
at forlade Paris og gaa til an-
dre Dele af Europa, kablede
Kommissionens Formand, Dr. Mo-
rehead, og bad om, at de to
andre udnævnte Kommissærer,
Rev. Professor George P. Rygh
(norsk), Litt. D., fra Colum-
bia, S. C., og Rev. Jacob Schuiz,
M. A., fra Anna, Ohio, straks
maatte afrejse efter København,
Danmark, hvor de vilde møde
de andre Udsendinge og ifølge
Planer, som Dr. Morehead har
udarbejdet, rejse sammen med
disse til andre Dele af Euro-
pa. — Ifølge denne Anmodning
afsejlede de to Udsendinge fra
N. Y. med Dampskibet „Sta-
vangerfjord" Eftermiddags den
25. Juli Council opfordrer til at
følg disse og de tre tidligere
udsendte Kommissærer med vo-
re Forbønner om, at deres Mis-
sion maa lykkes og blive til
Velsignelse for dem, Missionen
herhjemme.

Følgende af deres Farvelord
skal vi meddele: „Vor Pligt vil
vi udøve efter vor bedste Kund-
skab og Evne, som Gud giver os
at se den. Hans Velsignelse vil
ikke mangle, hans Barmhjertig-
hed vil vedvare. Det er en Glæ-
de at gaa som Tjenere for en
Kirke, der anerkender sin høje-
ste Pligt til at hjælpe i en sør-
gelig følelsesløs Verden. Og saa-
ledes siger vi Farvel, taknem-
melige mod Kirken for den Tillid
den viser os som dens Udsen-
dinge til at yde lutherske Brø-
dre i Europa religiøs Lindring
og Hjælp. Idet vi ydmygt stol-
er paa den Helligaands Ledelse,
føler vi os forvissede om, at

den lutherske Kirke i Amerikas
Bønner og Gaver til Genopbyg-
gelses Arbejde i Europa ikke
skal være ofret forgæves. Ge-
orge T. Rygh, Henry Jacob
Schuh."

Augustana Synodens Pensions-
fond. Derom skrives i „Augu-
stana" bl. a.: „Augustana-Syno-
den besluttede i 1915, at dens
Lægmand i Lobet af 5 Aar
skulde samle \$500,000 for en
Pensionskasse til Forstærkning
af den allerede bestaaende Un-
derstøttelseskasse. Krigen kom
og stillede sig hindrende i Vej-
en for dette Foretagende, hvor-
for forholdsvis lidt kunde gø-
res førend i de sidste Maa-
neder. Nebraska og Iowa Kon-
ferencerne har imidlertid alle-
rede afsluttet deres Indsamlin-
ger og begge er gaaet langt
„over the top". Forberedelser
gøres overalt blandt vort Folk
for at Indsamlingen maa sæt-
tes i Gang og fuldføres sna-
rest muligt."

Udsendinge til Missionsmar-
ken. „Folkebladet" af 30. Juni
meddeler: „Tisdag Aften den
22. ds. rejste Past. Melvin A.
Helland og Hustru fra Minne-
apolis paa Vej til Missionsmar-
ken paa Madagaskar. En Ven-
neskare havde samlet sig paa
Jernbanestationen for at sige dem
Farvel og ønske dem Lykke og
Guds Velsignelse paa Rejsen. De
rejser for det første til Frank-
rig, hvor det er deres Hensigt
at opholde sig et Aar for at
studere Fransk og andre Fag
som vil komme til Nytte i de-
res fremtidige Virke paa Mis-
sionsmarken. — Past. Helland
er ældste Søn af Prof. Helland
ved Augsburg Sem. Han har ge-
nemsaaet Augsburgs forskellige
Afdelinger, blev ordineret under
Frikirkens Aarsmøde, og er 23
Aar gammel. Mrs. Helland er
Datter af Mr. og Mrs. Andrew
Larson, Medlemmer af Trefol-
digheds Menighed, Minneapolis.
Hun er Graduent fra en Musik-
skole, har undervist i Musik og
ledet Sangkor."

Kirkens Organisation.
(Slutning).

IX.

Først en kort Oversigt over,
hvad vi har paapeget i de for-
udgaaende Artikler.

For at afværge Misforstaaelse
angaende Organisationens
Nødvendighed begyndte vi med
at paavise, at Frelsen beror
ikke paa Forholdet til en Men-
ighed eller et Kirkesamfund,
men paa et personligt For-
hold til Frelseren (Art. 1),
og at det frelser ingen, at
han eller hun er Medlem af en
kirkeleg Organisation (Art. 2).

Dernæst gik vi over til at
vise, at det er naturligt, at alle
de, der paa ethvert Sted tror
paa Herren til Frelse og slut-
ter sig til ham som Disciple, at
de som hellige Søkende indbyr-
des slutter sig sammen til en
Menighed (Art. 3).

I Art. 4 paaviste vi, hvorledes
Diakontjenesten var fremstaaet,
ikke ifølge et Paabud eller Be-
faling af Apostlene eller nogen
anden Autoritet, men den var
fremstaaet ifølge en inderTrang
i Menigheden.

I Art. 5 dvalde vi ved Be-
tragning af Presbyter (Ældste)
eller Præste-Embedet. Noget be-
stemt om dets Oprettelse fore-
kommer ikke i N. T., men baa-
de finder vi Presbyter i Menig-
heden i Jerusalem (Ap. Gr. 11,
23), og Paulus udvælger Ældste
i hver Menighed (Kap. 14, 30)
og han paalægger Titus at ind-
sætte Ældste i hver By (Tit. 1,
5).

I Art. 5 sagde vi lidt om, hvem
der bør tilhøre en Menighed og
om Brugen af Løsenøglen og Bin-
denøglen.

I næste Art. (7) nævnte vi
den Opgave, Herren har sat sin
Menighed i Verden, det uma-
delig store Arbejde, han har be-
troet den at udføre for hans
Riges Udbredelse og Menneskers

Frelse hjemme og ude som en
stærk Grund til at organisere
og Legemet som Forbilledet for
Organisation.

Og i Art. 8 omtalte vi „Apo-
stelkonventet," det første store
almindelige Kirkemøde i Jeru-
salem, og paaviste, at de for-
skellige Lokalmenigheder betrag-
tes undet eet og kaldes Menig-
heden (Ap. Gr. 9, 31), altsaa
første Begyndelse til et større
Kirkesamfund. Der omtalte vi
ogsaa „Biskop" som oprindelig
enstydig med Præst.

Det har ikke været vor Agt
at gaa uden for Nytestamente i
Drøftelsen af dette Spørgsmaal
her. Saa langt har Lægfolk,
Kvinder som Mænd, Lejlighed til
at følge med. Anderledes om vi
gik videre ind paa Kirkehisto-
riens Grund. Og da vilde Om-
raadet tillige være saa stort, at
man ingen Ende kunde øjne.
Og hvad der forekommer i N.
T. det er og bliver alligevel
Rettesnor for alle Tider.

Som vi sagde til at begynde
med, tog vi os for at skrive den-
ne Artikel-Serie med det for Øje
at vi er paa frikirkelig Grund,
hvor alle Kirkemedlemmer har
Del i Menighedens og Kirkens
Styrelse, og derfor bør de ogsaa
have Forstaaelse af Menighe-
dens Opgave og Organisation.

Hvad vi har paavist er, at der
ikke er givet nogen Forskrift
hverken af Herren selv eller
hans Apostle om Kirkens Orga-
nisations Form eller om Kirke-
forfatning, men Embederne eller
Tjenesterne er fremstaaet af Me-
nighedens Trang og Tarv og i
Forhold til Gaverne, som Her-
ren selv skænker den.

Der er derfor slet ingen Grund
til nogen „Pavemagt" eller slikt
i Kirken. Der er vel Frihed
til at organisere sig saaledes, at
man har en øverste Biskop til
Fællesformand eller Leder, men
en foregivet ufejlbar Pave har
aldeles ingen Grund i Skriften.

Der er ingen særlig Grund til
at argumentere imod hverken den
biskoppelige, den presbyterian-
ske, den kongregationale, den
statskirkelige, folkekirkelige el-
ler nogen anden Forfatning. Det
forkerte kommer frem, naar no-
gen af disse Forfatningsformer
hævdes som den ene rigtige
eller som en Betingelse for,
at det kan være en sand kristen
Kirke.

Men det er ikke de andre Sam-
fund, vi bryder om at drøfte,
det er vort eget.

Vi har her Frikirke med hvad
vi nærmest maa kalde kongrega-
tional Forfatning, det vil sige,
at de lokale Menigheder har Fri-
hed til at ordne sig, som de un-
der Aandens Ledelse finder det
bedst.

Og Styrelsen af vore Fælles-
anliggender er nærmest demokra-
tisk. Det gælder ikke om at se
sig om efter nye Former, men i
dets Sted at benytte det, vi har,
og tage fat i Fællesskab paa Op-
gaverne, der ligger for os, baa-
de dem herhjemme og dem der-
ude paa Missionsmarkerne.

Brev fra Japan.
Nr. 3.

I mit første Brev lovede jeg
at fortælle Japanmissionens Ven-
om, hvorledes Børn kan hjælpe
til i Arbejdet herude.

Blot det, at der er Børn i
Hjemmet, har uhyre meget at si-
ge i Japan. Japanerne kan ikke
tænke sig et Hjem uden Børn;
der er ingen selv, adopterer de
et eller to. Nogle gør det for
ikke at lade Familienavnet ud-
dø; men det er ikke altid Grund-
den. Jeg kender en Familie, der
fornylig adopterede en lille Pi-
ge; de havde selv en Pige og
en Dreng; men de sagde, de syn-
tes, de vilde gerne i al Fald, ha-
ve tre Børn.

Mens vore Børn er smaa, til-
trækker de megen Opmærksom-
hed; jeg blev kendt med mange
japanske Kvinder ved at de kom
op til Huset for at se Børnene.
Efter at de blev større, hjalp
de mig til at blive kendt med
mange af vore Naboer. Japaner-
ne flytter meget, saa vi har haft

mange forskellige Naboer i de
Aar, vi har levet i dette Hus.
Nu er det en Skik, at naar
en Familie flytter ind i et Hus,
er det deres Pligt at bringe de-
res Visitkort til de tre Huse,
der ligger foran det, de er flyt-
tet ind i, og til et Hus paa hver
Side af dem. Der har været ad-
skillige, der ikke har taget Hen-
syn til os at begynde med; men
hele Tiden, mens Børnene var
hjemme, var der ingen, som vi
ikke blev godt kendt med. Det
er i Almindelighed gaaet saale-
des til: Nabobørnene har lavet
et Hul i Hegnet for at kunne se
de udenlandske Børn i Naboha-
ven, med Tiden bliver Hullet
større og større, der snakkes,
Blomster og andre Ting bliver
sendt frem og tilbage gennem
Hegnet, undertiden er Børnenes
Interesse bleven vakt for et el-
ler andet paa denne Side, saa
at de selv har knebet sig igen-
nem, og efter det er der meget
at fortælle Mor, naar de kom-
me tilbage, og Isen er brudt.
Saa snart jeg møder Moderen,
undskylder hun sig for al den
Uøflighed, vi har været Gen-
stand for, og al den Ubeghelig-
hed, hendes støjende Børn har
voldt os, o. s. v. Jeg maa som
hun bukke en tre, fire Gange
og sige, at det er ikke noget at
tale om, hendes Børn var saa paa-
ne og gode o. s. v., og vi er saa
lidt efter lidt bleven gode Ven-
ner. Alle er kommen her i Hjem-
met, ikke alene paa Besøg, men
har været villige til at komme
her til Kvindemøder, og nogle
faa er kommen saa vidt, at de
er gaaet med til Kirken, de har
aldrig hørt Guds Ord, og jeg har
hørt senere fra nogle af dem,
at de gaar til Kvindemøder og
andre Møder.

Mændene er ogsaa kommen til
os undertiden. En af vore Na-
boer havde aldrig været her,
Konen derimod havde stor Lyst
til at høre Guds Ord, hun gik
endogsaa gerne med til Kvinde-
møde, og ogsaa det ikke var i
vort Hjem. En Dag kom hun
over til mig, om jeg ikke vilde
lære hende at lave Isfløde. Man-
den var syg og kunde ikke ta-
ge noget nærende; men nu ha-
de Lægen sagt, at de kunde prø-
ve Isfløde. Jeg hjalp hende med
Isfløden, og Dagen efter fortal-
te hun mig, hvorledes Manden
havde sagt, at saa snart han
blev rask, vilde han over at ta-
le med Udlændingen, han blev
ikke rask; men han tillod Præ-
sten, vi den Gang havde ved
den amerikansk lutherske Kir-
ke, at komme ind og tale med
ham om Guds Ord; om han greb
Anledningen og paa det sidste
fik Øje paa Frelseren, ved jeg
ikke; men i al Fald venter jeg
at møde hende i Himlen. Efter
Mandens Død rejste hun snart
bort herfra Byen; men Gud vil
sikkert lede hende frem paa
Himmelvejen.

Der er en anden lille ung Ko-
ne her i Nabolaget, som jeg er
bleven godt kendt med gennem
Børnene. For en tre Aar siden
gik hun med os til et større
Vækkelsesmøde, og den Aften
bestemte hun sig til at blive
Kristen, hun fik Undervisning
en Tid for saa siden at blive
døbt; men der maa være en i
Familien, som er imod, at hun
gaar saa vidt. Præsten, der un-
derviste hende, fortalte mig, at
det uden Tvivl var Alvor med
hende. Jeg haaber og venter, at
Hindringerne en Gang med Ti-
den vil falde bort, saa hun kan
faa Anledning til rigtig at kom-
me med.

Fra Nellie var omkring ved
ti Aar gammel gik hun ud hver
Søndagmorgen for at tage Børn
med til Søndagsskole; iblandt
dem, hun stadig fik med, var
denne sidste omtalte unge Ko-
nes to Søstre. De holdt desvær-
re op med at gaa til Søndags-
skolen efter at Børnene blev
sendt til Skole; naar jeg talte
til dem om at blive ved at kom-
me, sagde de altid: hvis Nellie
og Maya var her, vilde vi gaa.
De har alligevel hørt en hel Del,
og ved Paasketid, da Børnene
var hjemme paa Ferie, havde
vi den Glæde at se, at Guds

Ord har gjort sin Virkning paa
deres Hjerter, de er paa Alder
med vore Børn, den ældste om-
kring ved 18 Aar gammel og
den yngre imellem 14 og 15.

Vi havde ved den Tid, hvad
vi kalder Teltmøder her i By-
en. Et stort Telt bliver sat op,
Moderne bliver godt bekendtgjor-
te, og hver Aften en Timestid,
før Mødet begynder, gik min
Mand og andre ud paa Gade-
hjørnerne, holdt Taler om Nød-
vendigheden af at høre Guds
Ord o. s. v. og fortalte Folk, der
samledes, om hvor Teltet var,
og bad dem om at slaa Følge,
naar det blev henimod Tiden,
Mødet skulde begynde.

Børnene talte til deres Ven-
inder om at komme med; at be-
gynde med havde de forskellige
Undskyldninger; men da de hør-
te, at Nellie vilde spille Violin
sammen med Orgel og andre
Instrumenter, vilde de med for
at høre Musikken. Jeg lagde
Mærke til, at den ældste især
var meget interesseret under Ta-
len, og da der bagefter blev sagt,
at der vilde blive bedt for alle,
der vilde komme op til Talersto-
len, gjorde hun Tegn til den yn-
gere om at komme med op. Den
yngste er meget stille af sig,
saa jeg ved ikke rigtig, hvad
Indtryk, det gjorde paa hende
den Aften; men den ældste sag-
de bagefter Mødet, at nu for-
stod hun og ønskede at blive
Kristen. Det er imidlertid med
hende som med den gifte Søster,
der er noget der afholder hende
fra at komme rigtig med. Fæde-
ren er en rig Mand, og det er
her som andre Steder, der er
saa meget, der gør det vanske-
ligt for en rig at slutte sig til
de Kristne; baade han og Svi-
gersønnen er meget flinke, og vi
beder og haaber at hele Fami-
lien en Gang vil blive virkelige
Kristne.

Jeg skal nu blot nævne en Maa-
de til, hvorpaa Børnene hjælper
mig, naar de er hjemme. Det er
ved at holde unge Piger ved
Selskab, Skolepiger paa en sek-
sten, sytten og atten Aar har
altid god Tid, naar de kommer
paa Besøg; men ved at jeg kun-
de til Tider sende Børnene ind
til dem, har jeg ofte kunnet faa
nødvendigt Arbejde færdigt, før
jeg har behovet at vise mig. Ja-
panerne er meget fintfølede
Folk, det gælder om ikke at
støde dem bort, naar de først
har begyndt at faa Tillid til os.

For nogle Aar tilbage var der
især en ung Pige, der prøvede
baade Børnenes og min Taal-
modighed; vi holdt dog ud med
hende og har heller ikke for-
trudt det. En Tid kom hun sta-
dig i Kirke, var altid glad ved
at læse Traktaterne, jeg gav hen-
de; men det var som om hun
aldrig kom videre. Hun begynd-
te saa pludselig at bringe et Par
Brødre, naar hun kom paa Be-
søg. Den ældste var meget stille,
men legede dog med vore Børn,
naar de kom. Senere kom Mode-
ren for at takke os for vor God-
hed imod Børnene, hun sagde,
at hun vidste ikke, hvad hun
skulde gøre med den ældste af
Søsterne, han var alt for stil-
le af sig, vilde ikke lege som
andre Dreng; nu var hun saa
glad ved; at det syntes at tø-
ham om lidt, naar han kom her.
Den samme Dreng udviklede sig
i en saadan Grad, at da han se-
nere kom ind paa den ameri-
kansk lutherske Skole, vi kal-
der „Middle School", var han
næsten altid en af dem, der blev
til at tale ved Juletræet og an-
dre Fester, der holdes for Stu-
denter.

Jeg husker ikke, om det var
mens han var fjerde eller fem-
te Aars Student, at han blev
døbt. Han er nu i en højere Sko-
le i Tokyo. Broderen gaar til
den højeste Skole, vi har her i
Byen, og er ogsaa bleven en Kris-
ten. Moderen bestemte en Gang
ved et større Møde, at hun som
Sønnerne vilde være Kristen.
Datteren, der kom her saa me-
get, blev gift med en Kristen,
som har Arbejde i Korea, og
da hun var hjemme paa Besøg
for et Par Aar siden, kom hun
her for at vise mig sin lille Søn.

Hun fortalte mig da, at deres
lille Søn var døbt, og at hun
ønskede selv at blive en god Kris-
sten.

Jeg kommer nok til at tage
Hensyn til „Danskere" og slut-
te for denne Gang.

En venlig Hilsen til alle, der
er interesserede i Japanmissio-
nen.

Andrea Hansen Winther.

Til Oplysning.

„Hvornaar kommer du at sam-
le ind til Pensionsfondet? Vi
venter efter dig. Du skal nok
faa noget hos os." Det Bud faar
jeg atter og atter, og jeg siger
saa mange Tak for Budet, det
vidner om Interesse for Sagen
og Offervillighed til Pensions-
fondet.

Jeg vil blot i Dag meddele,
at Menigheden har givet mig
Frihed til at rejse for Sagen,
hvis det kan blive ordnet med
en Vikar, medens jeg er borte,
og saa snart det er ordnet, hvad
jeg haaber maa ske inden ret
længe, da er jeg straks færdig
til at tage fat og bruge hele
min Tid til at arbejde for Pen-
sionssagen.

Venner! gem blot Pengene, Li-
berty Bonds eller Fedekalven,
til jeg kommer. Jeg skal nok
komme, om Gud vil, at jeg maa
leve, og det skal heller ikke va-
re saalænge, inden I skal faa
mig at se, og saa bringer jeg
Glæde med mig.

I broderlig Ærbødhed,
A. C. Weismann.

The Lutheran Brotherhood of
America.

Vi har modtaget følgende:

Des Moines, Ia., 28. Juli,
1919. Tillysning om „The Lu-
theran Brotherhood of Ameri-
ca's" første toaarige Konven-
tion er just bleven udstedt. Den
skal holdes i Morrison Hotel i
Chicago, 4.—6. November, 1919.

Det er vanskeligt at bedøm-
me denne Konventions Betyd-
ning eller maale dens Mulig-
heder for Lutheranernes Fælles-
sag. Lad os nøjes med at sige,
at dens Muligheder er vældig
store. De sidste faa Aar har
været Vidne til mange betydn-
ingsfulde Samlinger af Luth-
eranerne i vort Land, og Virk-
ningen har været „cumulative"
(samlede sammen til Overvej-
else). Nu, da Krigen er ovre,
og vi staar paa Tærskelen til
en ny Æra, er det saa ikke det
psylogiske Tidspunkt for en
saadan Konvention af lutherske
Mænd fra alle vore fælles Syn-
oder til at enes om Lutheran
Brotherhoods Fremtidsprogram?

Paa det styrende Raads Veg-
ne sender vi denne Opfordring
til lutherske Præster i Amerika
om at staa os bi og gøre Deres
til at gøre denne Konvention
til en Succes. Deres Velvillie
og Støtte vil blive en af de vig-
tigste Faktorer til at gøre den
dertil. Uden disse kan ikke me-
get udrettes. The Lutheran Bro-
therhood of America er ikke en
Lægmands-Bevægelse, strengt ta-
get, men en Mænds-Bevægelse,
der ikke udelukker Præster, men
indbyder dem til fuld Deltagelse
og byder deres Ledelse vel-
kommen.

Mange svære Problemer ligger
for os, utallige Anlednin-
ger til at yde Tjeneste vinker
ad os. Gud hjælpe os at løse
disse Problemer og til at gribe
disse Anledninger! The L. B. A.
tilbyder sig til den lutherske Kir-
ke i det store og hele som et
Redskab for Tjeneste. Arbej-
det er blot begyndt. Mange
Spørgsmaal har man gjort om,
hvad L. B. A. næsteft vil tage
fat paa. Vi ønsker, at Reprä-
santanterne for vore lutherske
Mænd, forsamlede i Konvention,
skal besvare disse Spørgsmaal.
Vi tager med Glæde imod Hen-
stillinger, som De maatte have
at fremlægge med Hensyn til
Program og Genstande for Drøf-
telse. Fremfor alt ønsker vi De-
re personlige Nærværelse i Kon-
ventionen og at høre Deres Røst
der.